

Advent mindig kedves időszak az életben a gyerekkori rorátékon való ministrálástól kezdve, az ajándékkészítésein át a szentgyónásig. Advent Dominus: eljön az Úr. Ő folyamatosan jön. Találkozni akar velünk. Azt akarja, hogy befogadjuk szívünkbe. Dávid hálából kőtemplomot akart építeni, de Istennek fontosabb az ember. Személyesen akar találkozni velünk. Folyamatosan feltárulkozik előttünk. Azt akarja, hogy egyre jobban megismerjük, felismerjük, hogy mennyire szeret, életközösséget akar létrehozni velünk. Bennünk akar élni és azt akarja, hogy mi is részesedjünk az ő életében. Magához emel. Fiát azért küldte el, hogy segítse elő ezt a kölcsönös egymásban levést: pericorézist. Áldozáskor Jézus testét veszem magamhoz, ő betölt engem, átjár szeretetével és én benne leszek.

Milyen templom vagyok? Jól érzi magát nálam? Állandó lakásra talál bennem? Várom-e a személyes találkozást vele? Szánok-e elég időt a vele való beszélgetésre?

Olyan helyen szolgálok, ahol van idejük az embereknek. Van, aki jóra használja fel. Végiggondolja életét, kapcsolatát embertársaival, Istennel. Belátja hol, mit hibázott el, megbánja és próbál új életet kezdeni.

A 88. zsoltárról egy régi élmény jutott eszembe. A nyolcvanas évek közepén Roger Schutz érkezett Budapestre. Négy fiatallal felmentem a találkozóra a városmajori templomba. Nagyon jó szeretet légkör volt. Próbáltunk előre tolnakodni a tele templomban és engedtek, mosolyogva. Erre beláttuk, hogy jó helyen vagyunk ott, ahol állunk. Sokáig énekelték: Irgalmas Istenünk jóságát, mindörökké éneklek. Csak hallgattam, aztán végig gondoltam, hogy mit is énekelnek. Mikor tapasztaltam meg Isten irgalmát? Sorra jöttek elő az élmények. És én hallgattam róla. Nem köszöntem meg, nem tettem róla tanúságot, nem gyakoroltam másokkal. *Úgy éreztem, hogy miattam énekelték oly sokszor.* Azóta ez az ének a szívemhez nőtt. Jobban figyelek Istenre és embertársaimra

Byl

